

BIBLIOTEKA

BHH-1
B 56

JORGO BLLACI

Zërat e Natës

poezi

BH-1
B56

**JORGO
BLLACI**

Redaktor
AUREL PLASARI

Tiktor
ALMA XHATA

ZERAT E NATES

poezi

SHTËPIA BOTUESE
E LIDHJES SË SHKRIMTARËVE

* * *

Në një rreth miqsh më pyetën një ditë:
«Pse, kur në vjersha titulli mungon,
Shënohen shpesh tre yje? Kjo traditë
Ka mbetur kot, apo diçka tregon?»

«Ka yj të ndezur, ka dhe yj të shuar,
Që drita, — u thash, — vazhdon u vjen mbi

Po ka më larg dhe yj të pazbuluar,
Se rrezja s'u ka mbrëritur gjer te ne.

Dhe poezia, porsì galaktikat,
Kështu tre llojesh yjtë e vet i ka;
Prandaj, kur s'vihen tituj mbi lirika,
Shënohen shpesh tre yje. . . dhe ndër ta,

dhë;
1/20/1/20

I pari shpreh të bukurën q'e shohim,
I dyti, atë që në kujtime rron,
Kurse i treti, atë që ne s'e njohim,
Po vete poezia e zbulon.»

1970

* * *

Shtegëtar, që kalon monopatin,
Mos e nëm kukuvajkën e shkretë!
Lere zogn' e përbuzur prej fatit
Të këndojë pas qejfit të vet!

Kushedi ç'i ka hipur në kokë,
Kushedi se ç'kujtim e gëzon
Këtë natë që era mbi tokë,
Porsi kujë violinash ushton.

1957

* * *

Kaq dëshira ne po mbajmë fshehur,
Sa dhe vetes trembemi t'ia themi.
Rrugëve të jetës, si të dehur
Endemi dhe s'dimë se ku vemi. . .

1957

BULKTHI

Gjeni i çuditshëm i natës dimërore!
Kur mjegull' e zyrtë djerrinat i mbulon,
Diku te një strehëz, nën shtresën e dëborës,
Me këngë të thjeshta, pareshtur ti gjëmon.

Në verën e ngrohtë, gjinkallat kur zhuzhonin
Në kore gazmore, ndër drurët plot blerim,
Ne këngët e tua përse nuk i dëgjonim?
Mos vallë ke heshtur me brëngë e përmallim?

Fo vera s'la gjurmë mbi degëzat e ngrira.
U zhdukën gjinkallat, gjithçka përreth u zhvesh.
Si miku që s'ikën në çastet e vështira,
O shpirt ligjëronjës, ti mbete midis nesh!

Dhe ndonse thëllimi i natës dimërore,
Atje ndënë strehëz, të rreh me ftohtësi,
Në gjoksin e vogël ti gjen zjarre madhështore
Për këngët e thjeshta plot ndjenjë e dliresi!

1957

* * *

+

Brengën e madhe mbyta në një gotë;
Si qenkam dehur sonte s'e kuptoj!
Për gjërat më të bukura në botë
Sa më pëlqen të rri e t'ëndërroj.

Sa më pëlqen gazmor t'i bie lirës,
Po ku të lë mendimi të dëfresh?
Demon, demon i madh i hapësirës,
Akoma ti kërkon të më gënjesh?

Ti po ma nxin me brenga djalërinë,
Ti po m'i shqyen brinjët, po më ç'mend, —
Ose më kthe sërishmi qetësinë,
Ose më sill këtu tërbimin tënd!

Se do t'i qepem qiellit kësaj nate,
Për flokësh ta kap hënën e me të
Të sillem hapësirës së pamatë
E të mos zbres mbi tokë kurrë më!

1957